

Sygn. akt: III AUa 1151/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

SSA Lucyna Guderska

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2013 r. w Łodzi

sprawy **A. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o wysokość emerytury,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sieradzu

z dnia 22 maja 2012 r., sygn. akt: IV U 172/12;

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt: III AUa 1151/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Sieradzu zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. z dnia 30 grudnia 2011 roku w ten sposób, że przeliczył okres pracy A. R. od 1 czerwca 1989 roku do 31 października 1993 roku przy zastosowaniu przelicznika 1,5. W drugim punkcie zaskarżonego wyroku oddalił odwołanie w pozostałej części.

Wyrok Sądu Okręgowego zapadł w następującym stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy: ubezpieczony A. R. jest uprawniony do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym od 1 czerwca 2006 roku, z tytułu pracy w szczególnych warunkach w górnictwie. Ubezpieczony był zatrudniony od 10 lutego 1984 roku do 7 lipca 2006 roku w (...) S.A. przy czym za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach. Uznano okresy od 1 grudnia 1985 roku do 31 maja 1989 roku oraz od 1 czerwca 1989 roku do 31 października 1993 roku oraz od 1 listopada 1993 roku do 7 lipca 2006 roku. Ubezpieczony ubiegał się o emeryturę górniczą, jednakże prawa do tej emerytury odmówiono mu prawomocnym wyrokiem. W okresie od 1 czerwca 1989 roku do 31 października 1993 roku ubezpieczony był zatrudniony jako operator spycharki na odkrywce (okoliczności bezsporne).

W ocenie Sądu pierwszej instancji zachodzą podstawy do zaliczenia okresu pracy od 1 czerwca 1989 roku do 31 października 1993 roku w wymiarze półtorakrotnym, gdyż praca w przodku na stanowisku operatora koparki jest

wymieniona w pod poz. 4 cz. III załącznika nr 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. z 1995 r., nr 2, poz. 8).

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżony został apelacją organu rentowego. Apelacja zarzuca zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego – art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Powołując się na ten zarzut organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie. Po pierwsze zauważyć należy, że powoływane przez Sąd pierwszej instancji rozporządzenie Ministra Pracy

i Polityki Socjalnej z 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. z 1995 r., nr 2, poz. 8), zostało wydane na podstawie upoważnienia z art. 5 ust. 5 oraz art. 6 ust. 3 ustawy z dnia

1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 5, poz. 32, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 36, poz. 206, z 1991 r. Nr 104, poz. 450 i z 1994 r. Nr 84, poz. 385). Zgodnie z art. 5 ust. 5 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z właściwymi ministrami został upoważniony do określenia stanowisk pracy w kopalniach i w przedsiębiorstwach wymienionych w ust. 1 pkt 4, a zatem w kopalniach odkrywkowych siarki i węgla brunatnego, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą. Natomiast art. 6 ust. 3 tej ustawy upoważniał Ministra Pracy, Płac i Polityki Socjalnej do szczegółowego określenia stanowisk pracy, na których zatrudnienie zalicza się w myśl poprzedzających ustępów w wymiarze półtorakrotnym. Przy czym jak sama nazwa rozporządzenia wskazuje ma ono zastosowanie przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej. Ubezpieczony nie ma prawa do emerytury górniczej. Jest on uprawniony do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach na podstawie § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 83r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) w zw. z art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227, z późn. zm). Ubezpieczony ubiega się w rozpoznawanej sprawie o przeliczenie jego stażu pracy do ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 52 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W myśl art. 51 ust. 1 tej ustawy przy ustalaniu wysokości emerytur innych niż określone w art. 51, a zatem innej niż emerytura górnicza, stosuje się następujące przeliczniki:

1)1,5 za każdy rok pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy,

2)1,8 za każdy rok pracy górniczej wykonywanej pod ziemią, o której mowa w art. 50d ust. 1,

pod warunkiem wykonywania takiej pracy co najmniej przez 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 2. Zastrzeżenie to nie dotyczy sprawy i nie wymaga omówienia. Zatem na podstawie cytowanego przepisu art. 52 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w przypadku emerytur przyznanych na podstawie art. 32 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości emerytury, przelicznik półtorakrotny stosuje się tylko w przypadku pracy górniczej wykonywanej pod ziemią, a nadto przepis wymaga, aby taka praca była wykonywana co najmniej przez 5 lat. Ubezpieczony nie pracował w spornym okresie pod ziemią, a nadto okres ten jest krótszy od wymaganego pięcioletniego. Praca na odkrywce nie jest pracą wykonywaną pod ziemią. Sąd pierwszej instancji, powołując się błędnie na rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 23 grudnia 1994 roku, przeoczył, że do prac wykonywanych pod ziemią zalicza się tylko prace na stanowiskach wyszczególnionych w części I załącznika nr 3 do tego rozporządzenia. Część III załącznika nr 3 nie dotyczy prac wykonywanych pod ziemią i nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. należało zmienić zaskarżony wyrok i oddalić odwołanie.